

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ ФАКУЛЬТЕТ**

**Міжнародна науково-практична конференція
«Виклики та перспективи сучасної науки: теорія, практика, інновації»**

10-11 квітня 2025 року

Біла Церква
2025

Звонарьов О.Ю. Проблеми криміналізації посягання на територіальну цілісність і недоторканність країни.....	101
Малишко І.В. Забезпечення соціальної захищеності громадян в умовах військового стану.....	105
Самойлович А.А. Питання притягнення водія транспортного засобу за порушення правил дорожнього руху під час повітряної тривоги.....	108
Єфремова І.І. Правовий статус особи при тимчасовому прихистку в країнах ЄС.....	111
Пахомова А.О. Правова природа неюрисдикційних форм захисту приватних прав.....	113
Ярмоленко Ю.В. Особливості нотаріального захисту приватних прав.....	116
Коломоєць Є.Р., Сімакова С.І. Шляхи виявлення та подолання корупції антикорупційними органами в умовах військового стану в Україні.....	118
Квашук О.Д., Линник Т.В. Проблеми органів місцевого самоврядування у воєнний час та шляхи їх вирішення	121
Горобінська Є.С. , Линник Т.В. Проведення референдумів в Україна та перспективи їх розвитку.....	127
Монастирний Г.С., Линник Т.В. Реформування судової системи України в контексті євроінтеграції.....	131
Бровко Н.І., Олефір А.В. Посадові особи органів місцевого самоврядування як суб'єкти владних повноважень.....	136
Кузьомко Т.Р., Бровко Н.І. Доцільність впровадження множинного громадянства в Україні.....	139
Коломоєць Є.Р., Аргат Я.П. Підстави впровадження стимульованого правового режиму господарювання.....	143
Мищенко Я.О. Аргат Я.П. Правове регулювання кібербезпеки.....	146
Салій О.І. Аргат Я.П. Ведення господарської діяльності фізичними особами-підприємцями в період воєнного стану.....	149
Смуток Д.Є. Аргат Я.П. Популяризація товариств з додатковою відповідальністю.....	152
Слободянюк В.С., Мельник В.О. Перевезення аграрної продукції в умовах військового стану....	155
Катаєв Я.Д., Мельник В.О. Юридичні особливості діяльності сільськогосподарських товариств.....	159
Гроза В.С., Мельник В.О. Правові аспекти вирощування та реалізації зерна в Україні.....	162
Слободянюк В.С., Сокиринська О.А. Особливості криміналістичної методики розслідування вбивств на замовлення.....	165
Константинович Є.О., Сокиринська О.А. Аналіз порушень прав людини режимом талібан у період з 2021 р. до сьогодні.....	170
Чередніченко К.А., Настіна О.І. Мораторій сільськогосподарських земель сучасні реалії.....	174
Катаєв Я.Д., Настіна О.І. Обіг земель сільськогосподарського призначення у контексті сьогодні.....	180
Мазуренко Я.О., Настіна О.І. Право іноземних громадян придбати землі сільськогосподарського призначення.....	183
Гроза В.С., Настіна О.І. Небезпеки провадження ринку землі сільськогосподарського призначення.....	187

Секція 3 Лінгвістичні студії: література, мова, переклад

Ігнатенко В.Д. Особливості навчання аудіовізуального перекладу майбутніх філологів.....	191
Тимчук І.М., Погоріла С.Г. Методи активізації самостійної роботи студентів під час вивчення української мови (за професійним спрямуванням).....	193
Mammadova Kushvar, Alizadeh Elshad The role of science and education in agriculture.....	197
Пальчикова О. О. Феномен “мовна особистість” у філософському дискурсі.....	201
Дегтярьова Є.О., Столащук Л.І. les particularités de la traduction des actes acquis de l'union européenne.....	205
Пасічник Т.Д. Майбутній викладач перекладу: вимоги та підготовка.....	209
Цвид–Гром О.П. Використання інструментів ші під час викладання дисциплін філологічної галузі у вищій школі.....	212

Ефективне місцеве самоврядування під час війни вимагає швидкої реакції на виклики та гнучкості в управлінні. Співпраця з населенням, військовими структурами та міжнародними організаціями й ключовими аспектами для забезпечення стабільності та безпеки громади в умовах воєнного стану.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про забезпечення підтримки обороноздатності держави та розвитку оборонно-промислового комплексу України»: Постанова Кабінету Міністрів України від 12.09.2023 р. №10037. Економічна політика. 2023. 8 груд. №50-51
2. Закон України «Про центральні органи виконавчої влади" та "Про правовий режим воєнного стану»: Народний депутат України від 13.03.2022 р. №7153. Державне будівництво. 2022. 13 берез.
3. Закон України «Про правовий режим воєнного стану»: Народний депутат України від 21.04.2022 р. №7269. Безпека і оборона. 2022. 12 трав.
4. <https://decentralization.ua/news/16255>
5. https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2023/06/77_part-1..pdf

УДК 342

ПРОВЕДЕННЯ РЕФЕРЕНДУМІВ В УКРАЇНА ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЇХ РОЗВИТКУ

Горобінська Є. С.

студентка 2 курсу соціально-гуманітарного факультету

Білоцерківський національний аграрний університет

м. Біла Церква, Україна

Науковий керівник - **ЛИННИК Т.В.**

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри конституційного права та теоретико-правових дисциплін

Білоцерківський національний аграрний університет
м.Біла Церква, Україна

Анотація. Перший загальнонаціональний референдум в Україні (1991) став визначальним для здобуття незалежності країни, але подальша практика референдумів була нерегулярною через недоліки законодавства, юридичні прогалини та відсутність механізмів реалізації рішень. Ключові виклики включають недостатню довіру громадян, низьку активність і безпекові ризики. Для розвитку інституту референдумів потрібно вдосконалювати законодавство, підвищувати прозорість процедур та посилювати участь усіх соціальних груп.

Ключові слова: референдум, незалежність України, прозорість процедур, виборчі комісії, недосконалість законодавства.

Перший загальнонаціональний референдум в Україні, який відбувся 1 грудня 1991 року, став одним із ключових етапів становлення української незалежності. Понад 90% громадян проголосували за підтвердження суверенітету держави, що стало підґрунтям для її міжнародного визнання. [1]

Водночас практика проведення референдумів після 1991 року мала епізодичний характер. Наприклад, результати консультативного референдуму 2000 року залишилися нереалізованими через юридичні прогалини та відсутність механізмів імплементації прийнятих рішень. [2]

Ця непослідовність, що спостерігається у проведенні референдумів в Україні, яскраво свідчить про нагальну потребу у системному вдосконаленні українського законодавства у цій сфері. Відсутність чітко визначених процедур та єдиних стандартів не лише створює серйозні практичні труднощі, але й підриває довіру громадян до інституту референдуму як одного з ключових механізмів прямої демократії.

Також негативний ефект від недостатнього правового регулювання посилюється ще й низькою громадянською активністю, яка зумовлена недоліками у процесі підготовки референдумів. Брак інформації про мету та

сутність винесених питань, обмежений доступ до незалежних джерел та формальний підхід до залучення громадян знижують їхню мотивацію брати участь у референдумах. Це, у свою чергу, створює ситуацію, коли референдуми сприймаються суспільством не як реальний інструмент впливу, а як формальність.[3]

Референдуми в Україні стикаються з низкою викликів такі як, недосконалість законодавства, що створює труднощі у формулюванні питань для референдумів, що може призводити до суперечливих трактувань їхніх результатів.[5]; замість інтерактивного діалогу процес обмежується поверхневими формами участі, що знижує мотивацію; безпекові ризики. У контексті збройного конфлікту та російської агресії проведення референдумів у певних регіонах стає неможливим, що загострює проблему втручання у процеси голосування. Крім того, євроінтеграційні процеси вимагають від України адаптації національного законодавства до європейських стандартів, що включає процедури організації та проведення референдумів. [5]; недостатнє правове регулювання, що створює простір для маніпуляцій, не даючи громадянам впевненості у прозорості процесів. [3]

Додаткові перспективи розвитку референдумів в Україні:підвищення кваліфікації членів виборчих комісій. Регулярне навчання та сертифікація виборчих комісій гарантує їхню професійність і незалежність. [4]; програми залучення меншин. Важливо гарантувати однаковий доступ до участі в референдумах для кожної соціальної групи, зокрема, національних меншин, людей з інвалідністю та інших; збільшення прозорості процедур. Окрім електронного волевиявлення, було б доречно впровадити відкриті аналітичні платформи, на яких кожен з громадян мав би змогу ознайомитися з тим, як використовуються ресурси на організацію референдумів.

На мою думку, референдуми – це справді вагомий інструмент демократії, що дає людям змогу безпосередньо вирішувати долю країни.

Перший референдум 1991 року став історичним моментом для України, адже саме тоді громадяни підтвердили прагнення жити в незалежній державі. Але далі ситуація з референдумами склалася не найкращим чином: законодавство залишається недосконалим, а їхня роль у політичному житті – невизначеною.

Чимало людей просто не вірять у референдуми, бо не бачать їхніх справжніх наслідків. До того ж, загроза зовнішнього втручання, особливо нині, коли країна воює, робить їх проведення ще важчим. Якщо ми прагнемо, аби референдуми функціонували як у розвинених демократіях, необхідно вдосконалювати законодавство, гарантувати прозорість та залучати якнайбільше людей до участі. Без цього вони так і залишаться чимось формальним, а не реальним механізмом впливу громадян на державні рішення.

Список використаних джерел:

1. Андрощук О. В. Референдум першого грудня 1991
<http://www.history.org.ua/?termin=Referendum>
2. Думка Венеціанської комісії № CDL-INF (2000),
[https://web.archive.org/web/20111216073029/http://www.venice.coe.int/docs/2000/CDL-INF\(2000\)011-e.asp](https://web.archive.org/web/20111216073029/http://www.venice.coe.int/docs/2000/CDL-INF(2000)011-e.asp)
3. Закон України “Про всеукраїнський референдум”
<https://zakon.rada.gov.ua/go/1135-20>
4. Постанова 21.11.2008 “Про Типову програму навчання членів виборчих комісій”,
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0065359-08#Text>
5. Наукові записки львівського університету. Сінькевич О. В.
<https://nzlubp.org.ua/index.php/journal/article/view/907/821>